

ENANTIA

ENANTIA ΣΤΟΝ ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Πρωτομαγιά. Ακόμη μία αργία σαν τις άλλες; Γιορτή των λουλουδιών και της άνοιξης; Γιορτή της αριστεράς; Ή μια μέρα που πρέπει να μας πάρει πίσω στο χρόνο, ξεθάβοντας ιστορικά γεγονότα, τα οποία να διδάξουν στους νεότερους την πραγματική σημασία της μέρας αυτής;

Μπροστά σ' αυτή τη σύγχρονη διαστρέβλωση και ενταφιασμό της ημέρας της Πρωτομαγιάς και των ευρύτερων κοινωνικών αγώνων, επιβάλλεται να αναφερθούμε στα ιστορικά γεγονότα του Σικάγο του 1886, που σηματοδότησαν τη μέρα αυτή:

Το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο(1885), μετά από εισήγηση του αναρχικού Α. Σπείς, με αφορμή της απόφασης της καθιέρωσης του οχταώρου εργασίας, απεύθυνε έκκληση στους εργαζόμενους να πάρουν τα όπλα και να παλέψουν ενάντια στους εκμεταλλευτές τους. Έκτοτε ξεκίνησε μία έντονη εξεγερτική δράση που έπαιρνε χαρακτήρα κοινωνικού πολέμου, με αποκορύφωμα την 1^η του Μάη 1886 όπου έγινε μέρα γενικής απεργίας, μαζικών διαδηλώσεων και αιματηρών συγκρούσεων με τη συμμετοχή πάνω από 65.000 εργατών. Τα μαύρα σύννεφα της εξεγερτικής δράσης του Σικάγο, εξαπλώθηκαν παγκόσμια, δίνοντας το έναυσμα για γενικευμένες συγκρούσεις που αμφισβητούν την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων.

Ιστορικά στην Κύπρο κατά τη διάρκεια της Αγγλικής αποικιοκρατίας, το δικοινοτικό εργατικό κίνημα(Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων) και ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο, αντιμετώπιζε τις τρομοκρατικές, κατασταλτικές μεθοδεύσεις των Βρετανών εξουσιαστών(διωξεις, βασανισμοί, φυλακίσεις). Η ανάγκη για αντίσταση και αποτίναξη της βρετανικής κυριαρχίας, ώθησε τις δύο κοινότητες να συγκροτήσουν το πιο ζωντανό εργατικό μέτωπο αντίστασης, από το 1944, πολύ πιο πριν από την ίδρυση της ΕΟΚΑ. Αυτός ήταν ένας ακόμα λόγος, που υποχρέωσε τους Αγγλους να παραχωρήσουν αυτοκυβέρνηση το 1947. Μια ευκαιρία που χάθηκε, λόγω του μπουκοταρισματος της από τη Δεξιά και την ΕΒναρχία. Την ίδια χρονιά, την Πρωτομαγιά, Ε/Κ και Τ/Κ μεταλλωρύχοι, μαζί με τη συμπαράσταση των οικογενειών τους, εξήλθαν σε αποχή εργασίας στην περιοχή Λεύκας-Μαυροβουνίου-Ξερού, προκαλώντας τότε ρήξη με τ' αφεντικά, τα οποία καταδικάσαν απειλητικά τις ενέργειες των εργατών. Ένα χρόνο μετά(1948), η Δεξιά δημιουργεί ομάδες Χιτών από το Γεώργιο Γρίβα και σε συνεργασία με τις Αγγλικές δυνάμεις καταστολής, στοχεύουν στον πλήρη έλεγχο και καταστολή των συνεχών και διαρκών απεργιών των εργατών. Μετά την έναρξη της ΕΟΚΑ, ο Γ. Γρίβας χρησιμοποιώντας τους μασκοφόρους του, εξαπολύει τρομοκρατία και εκκαθαρίσεις εις βάρος ανυπότακτων εργατών(δολοφονία του Πέτρου και Τροφαρή το Γενάρη του '58). Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο ενεργεί και η φασιστική ΤΜΤ ανάμεσα στους Τ/Κ. Παρόλα αυτά όμως, για μια ακόμη φορά, που υπήρξε και η πιο πρόσφατη, αλλά θα μείνει στη μνήμη όλων μας, η Πρωτομαγιά του '58, όπου η Ε/Κ και οι Τ/Κ εργαζόμενοι διαδηλώνουν ενάντια στην αποικιοκρατία, το βιγκολάκισμα του εθνικισμού, τον αυταρχισμό και την φτώχεια. Δυστυχώς όμως, ένα μήνα μετά(Ιούνης '58), οι δύο κοινότητες που είχαν ζήσει για αιώνες μαζί, βρέθηκαν να αλληλοσφάζονται εξαιτίας των παρεμβάσεων εθνικιστικών στοιχείων κι υπ' τις δύο πλευρές(ΕΟΚΑ-ΤΜΤ). Έτσι τη συνέχεια του Ιούνη του '58, τη ξαναζούμε τον Ιούλιο του 1974.

Μετά από ένα αιώνα υποτιθέμενης μεταρρύθμισης του καπιταλισμού σ' ένα πιο ανθρώπινο σύστημα, δεν πρέπει πλέον να έχουμε αυταπάτες. Η συνεχής του αναζήτηση για κέρδη, τον οδηγά να καταστρέφει το περιβάλλον, να προκαλεί πολέμους και να εξαναγκάζει τον καθένα μας να εργάζεται περισσότερο και σκληρότερα. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες καταπίεσης, ο κόσμος όλο και περισσότερο αρχίζει να αγανακτά και να οργίζεται, συνειδητοποιώντας ότι πλέον δεν έχει κανένα έλεγχο πάνω στη ζωή του.

Το κράτος, χρησιμοποιώντας τους μηχανισμούς χειραγώγησης του(Μ.Μ.Ε., κόμματα, συνδικαλιστές, κ.ο.κ.), επιδιώκει τον αποπροσανατολισμό αυτής της οργής, στρέφοντάς την σε τρίτους(ξένοι εργάτες, πρόσφατη περίπτωση μεταχείρισης Αθίγγανων από τα κατεχόμενα). Όμως οι πρόσφατες διαδηλώσεις κατά της Παγκοσμιοποίησης(Λονδίνο, Σιάτλ, Νταβός, Πράγα, Κεμπέκ, κ.α.), αποδεικνύουν ότι οι άνθρωποι άρχισαν να κατευθύνουν την οργή τους, κατά της πραγματικής πηγής των προβλημάτων τους: τον καπιταλισμό.

Αυτή η συνειδητοποίηση, ότι δηλαδή η κατάσταση δεν πρόκειται να αλλάξει από μόνη της, ούτε θα μας την σερβίρουν έτοιμη στο πιάτο οι εξουσιαστές, θα πρέπει να μας οπλίσει με αποφασιστικότητα να εντείνουμε τον κοινωνικό αγώνα. Ο καπιταλισμός προφανώς, δεν μπορεί να ανατραπεί μόνο από μια μεμονωμένη κινητοποίηση. Χρησιμοποιώντας την

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ, ως το αποτελεσματικότερο μέσο επικοινωνίας και επίτευξης των στόχων μας, με βάση τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας, όχι με βάση το βωμό του κέρδους.

Πρέπει να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας, για την ανατροπή του καπιταλισμού, της κάθε μορφής εξουσίας και τη δημιουργία μιας κοινωνίας, όπου η εργασία αντικαθίσταται από την ελεύθερη δημιουργία. Για μια κοινωνία αλληλοσεβασμού, αυτοοργανωμένης, με ισότητα και αλληλεγγύη. Για την ΑΝΑΡΧΙΑ.

ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΟΙ, ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ,
ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Πρωτομαγιά 2002

